

Bilag 7.

FINANSMINISTERIET

Den 3. februar 1966.

I skrivelse af 17. november f. å. (statsrev. bet. bilag 77) har folketingets udvalg angående statsrevisorerne's betænkning for regnskabsåret 1963-64 udbedt sig finansministerens kommentarer til en af et mindretal i udvalget afgiven redegørelse vedrørende Lundtoftebyggeriet, hvori mindretallet anfægter revisionens adkomst til at fremsætte kritik af forvaltningens dispositioner, inden disse — endnu — har medført udgiftsaffholdelse, samt fremhæver, at ingen, ej heller revisionsdepartementerne eller statsrevisorerne, kan gribe ind i den enkelte ministers ret til at administrere de givne bevillinger.

Til opfyldelse af den styrelserne påhvillende oplysningspligt over for revisionen, jfr. statsregnskabslovens § 12 og instruks for hovedrevisoraterne af 12. november 1936 § 4, stk. 1 og 2, er det almindelig praksis, at administrationen ud over det egentlige regnskabsmateriale løbende tilsender revisionsdepartementerne en lang række aktstykker, som er nødvendige eller i hvert fald har betydning for revisionsarbejdet, f. eks. genparter af tilbud og kontrakter om leverancer til og arbejder for staten, meddelelser om ansættelse og afskedigelse af personale, referater af byggeudvalgmøder, hvilket materiale ofte har givet grundlag for fremsættelse af revisionsbemærkninger.

Denne praksis har, efter hvad der over for mig er oplyst, ikke tidligere givet anledning til kritik fra administrationens side, og denne ordning må anses som en konsekvens af, at statsregnskabslovens § 10, nr. 4, pålægger revisionen at påse, at der ved forvaltningen af statens midler er taget skyldige økonomiske hensyn.

Fremsættelsen af bemærkninger forud for regnskabsaflæggelsen kan i øvrigt ikke anses

for at være en indgriben i den pågældende ministers ret til at administrere sine bevillinger, idet ministeren kan træffe sine beslutninger på egen hånd, og revisionen har alene beføjelse til, hvis den, efter at en disposition har fundet regnskabsmæssigt udtryk, finder at måtte opretholde sin kritik, at udbede sig ministerens decision i sagen, jfr. lovens § 20.

Endelig vil jeg ikke anse det for at være afgørende for revisionens beføjelser, om en institution fører et egentligt dispositionsregnskab eller alene noterer trufne dispositioner uden for regnskabet, og det må anses for at være en naturlig funktion for revisionsdepartementerne så vidt muligt på forhånd at hindre, at der disponeres, uden at der er iagttaget skyldige økonomiske hensyn, i stedet for senere blot at konstatere, at dette ikke har været tilfældet.

Som det fremgår af foranstående, har den hidtidig praktiserede ordning, hvorefter administrationen løbende tilsender revisionen materiale som f. eks. tilbud, kontrakter, referater af byggemøder samt ansættelses- og afskedigelsessager, på grundlag af hvilke revisionen fremkommer med kritiske bemærkninger, ikke tidligere givet anledning til kritik fra administrationens side, og jeg vil finde det betænkeligt, hvis man fremover ville indsnævre revisionens arbejdsgrundlag på en måde, der forhindrede administrationen i at drage fordel af revisionens kritik på et sådant tidspunkt, at der endnu er mulighed for at ændre de kritiserede dispositioner, fremfor at afvente senere egentlige og i givet fald større revisionsager, hvor dispositionerne alligevel ikke kan ændres.

Hvad specielt angår den i revisionsberetningen anførte kritiske vurdering af beslutning om anskaffelse af personsøgeanlæg i